

KÜLÖNLEGES VAGDALTHÚS

Előszó: hogyan kell naplót írni?

Egyetlen értelmes módszer ismeretes korunkban. Valahogy így:

„júl. 10.: 2 kávé – 6 Fr, 2 sör – 8 Fr, 1 cigaretta – kb. 3 Fr, metró – kb. 10 Fr, szállás – kb. 15 Fr, kenyér – kb. 3 Fr, bor – kb. 6 Fr = 51 Fr = jelentéktelen vagyok.”

Így tehát a most következő sorok nem tömör és kifejező naplónak, sokkal inkább hiú és üres beképzeltgessé állnak össze (vissza).

utazás: valahonnan valahová utazva pálinkával közeledhetünk útitársainkhoz. Az erős kilégzést követően csettintenek, de inkább még egyszer kilélegeznek. Mielőtt megszólalnának, elmondhatjuk, hogy apánk pálinka és bor előállításával tölti szabadidejét. A meglepetés perceit kihasználva, az egzotikus ország fiaként megengedhetjük magunknak, hogy konzervhúst és kenyeret fogyasszunk a fürkében. Az angol hölgy félhangosan megjegyzéseket tesz az angol úrnak, de mi ne foglalkozzunk a hangsúlyos „dirty” értelmezésével, hanem a késsel vakarjuk le a Különleges Vagdalthús alumínium-hengerének belső falára tapadt különleges vagdalthúst, mert éhesek vagyunk, és messze még a cél.

amszterdam: na és akkor ott voltam a téren,
(nemtudom-na és akkor két fehér összevert egy arabot, aki
ki után össze akart verni két fehéret,
szabadon) na és akkor valami zöld takonyfélével kínáltak,
hogy vegyem meg,
na és akkor gitároztak,
na és akkor hegedültek,
na és akkor a pu. előtt megpucolt egy a néger,
de a
rendőr is jól tekert,
na és akkor mindenhol feliratok, falon, járdán,
üvegen, háton, mellen és popón meg egyebütt,
na és akkor még mindig a feliratok,
na és akkor a jó öreg Rembrandt,
na és akkor lapjával tekerj az utcán,
na és akkor a sárga-lila hajasbaba piros harisnyá-
ban eltekert,
na és akkor international négerék + böggő +
szaxi,
na és akkor a meleg vizért fizetni kéne a cam-
pingben,
na és akkor jó a hideg is,
na és akkor megszakad a szívem a lemezboltban,
na és akkor M. Davis, O. Coleman, J. Coltrane,
A. Ship, sőt R. Gallagher, J. Mayall, F. Zappa,
na és akkor csikorgó kerekekkel fordult a hídról
a bár elé a fehér, nyitott jaguár,
na és akkor kiszállt a lila selyeminges, párduc-
mintás selyemnadrágos, fekete napszemüveges
kreol
bőrös bombanő a fehér, nyitott jaguárból,
na és akkor a lila selyeminges, párducmintás
selyemnadrágos, fekete napszemüveges kreol
bőrös után ugrott a nagy, feketeszőrű is a fehér
nyitottból,
na és akkor leszállt az éj.

utazás: valahonnan valahová pálinkával közeledhetünk. Az erős kilégzést követően kilélegeznek. Apánk tölti szabadidejét. Megengedhetjük magunknak a fürkében. A hölgy félhangerűen tesz, de mi ne a hangsúlyos „dirty” értelmezésével, hanem a késsel vakarjuk le a Különleges Vagdalthús alumínium-hengerének belső falára tapadt különleges vagdalthúst, mert éhesek vagyunk, és messze még a cél.

párizs: mert ugye párizsban elmehetünk a louvre-ba, még-hozzá felszállhatunk a porte dauphine-nél, átszállhatunk a ch. de gaulle-étoile-nál, kiszállhatunk a louvre-nál, megközelíthetjük a louvre-ot, megnézhetünk a földszinten mondjuk két db egyiptomi szobrot, aztán a nyilatkat követve megközelíthetjük az emeleten a monalísát meg a vénuszt, majd vásárolhatunk monalisa-képeslapot, majd felszállhatunk a metróra, kiszállhatunk a chateletnél, gyalogosan megközelíthetjük a notre-dame-ot, majd gyalogosan felmászhatsz a toronyba, fényképezhetjük a várost, az esővízköpő sárkányokat, majd metróra szállhatunk, és átszállhatunk a franklin d. rooseveltnél, kiszállhatunk a trocadérónál, gyalogosan megközelíthetjük a musée d'art moderne épületét, ahol semmit sem találhatunk egy-két légeren kívül, meg egy beteges olasz textilmonstrumain kívül, meg egy nonstop videoprogramon kívül, majd metróra szállhatunk, és átszállhatunk a franklin d. rooseveltnél, és kiszállhatunk a concorde-nál, gyalogosan begyalogolhatjuk a jardin des tuileries-t, hogy továbbhaladva végre elérjük a Centre de Pompidou-t. Ahol is jócskán kiélvezzük az egyikét légeren kívül látható miegymást: teszemazt először is magát az épületet vizslatjuk alaposan. Végre egy ház, ami eseményeket, mozgást és munkát hirdet: odabenn történik valami! Pokolba a koporsószagú homlokzatokkal – ide veled mozgólépcső-üvegkigyózat, állványerdőzet, lépcső-zuhatagzat, szellőző-elefántormányzat!

Imígyen bévül bőv teret nyerünk egy jókora hullámmzó tér-plasztikához (fehérben). Érdektelen vasarely-fémfej mellett felmozgólépcsőzve a falon kívül folytatjuk utunkat a nagy

kiállítóteremig, ahol Monet-tól légmentes elkerülve Picassóhoz, Dufyhez, Matisse-hoz, Max Ernsthöz jutunk, Dalit megmosolyogjuk *activité paranoïaque critique*-jével együtt, Dorothea Tanning hotelszobáját forrón üdvözljük (mogyorószínű zsákvászon-kezek, combok, fenékek, mellek buggyanak ki a valódi fotelekből, valódi falakból és valódi mű-kandallóból), aztán elmerülünk a neoavantgarde préselt autók, neonbél-kompozíciók, harangot kongató fejek, hiperrealista törött ablaküvegek, kulcslyukak és coca-colák, valamint a műanyag-indiántól a hegedűdarabkákon át az elektromos szöszmösökig számos valóság-szegmentumot tartalmazó, vontatható bazárok között.

A földszintre leszédülve szétcincált eiffeltornyot reklámozó képeslapot és más szurreális megnyilvánulásokat vásárolunk olcsón.

A Centre előtti téren ismét elmerülés következik, de most már portréfestők; tűznyelők, pantomimesek, perui énekesek, madárfütyülő-árusok, lejmolók és más utánozó majmok közé (egy fiatalember gyanútlan járókelők – főként turisták – mögé kerül, felveszi tartásukat, egészen közel simul, míg csak a szemlélők röhögése nem figyelmezteti az áldozatot).

Aztán elmehetünk ugye a *pigalle-ra*, rángathatnak szexmozikba, elrángathatjuk magunkat, mert nincs pénzünk, megfigyelhetünk egy civakodással súlyosbított rikácsolást néhány duzzadó tagú és gyerekméretben öltözködő hölgy körében, majd hazafelé a *bois de boulogne* sötét fái alatt 1 db duzzadó keblű, csípőjű, combú, kezű, nyakú és gyerekméretben öltözködő hölgy azt mondhatja nekünk duzzadó nyelvét kiöltve és rángatva:

– Hrrmmhny... hm?

... és ha még mindig nincs pénzünk, úgy továbbhaladhatunk a *bois de boulogne* sötét fái alatt, és nyugovóra térhetünk a *camping* négerek által tisztított területén 1 liter olcsó vörösbőr elfogyasztása után.

utazás: valahonnan valahová. Az erős kilégzést apánk tölti. Magunknak a hölgy tesz, de mi ne a „dirty”, hanem a késsel vakarjuk le a Különleges Vagdalthús alumínium-hengerének belső falára tapadt különleges vagdalthúst, mert éhesek vagyunk, és messze még a cél.

st-laurent-du-var (nice mellett): valóban, mintha készülne valami. Igaza van Camus-nek. A Nap szeletekre vágja a tarkódat, ahogy a víz szétvagdalta a köveket itt a parton.

Percenként ereszkednek a sokturbinás repülőgépek, motorcsónakok spriccelnek vízisíelőkkel, autók surrognak az úton, a vonatok lemezenként bontják a síneket.

Minden mozog a rothadt saláta-szerű szag mentén.

Motoros repülők RESTAURANTokat hirdetnek lobogó lepedőkön.

A cigaretta CHOICE QUALITY, a bor MÉRIDIONAL, I AM AN UMBRELLA. 5 Fr 90 c.

A parton gömbölyű kövek, a lefekvéshez gödröt kell ásni a fenéknek, fejnek, illetve a nemi szervnek, könyöknek. A kőporban finoman pezseg az izzadság. A víz lágy és sós, kilöki a testeket. A tengeri sün tüskéje néha bentmarad a puha talpban.

Egy nő barna mellén vízcseppek görögnek.

Egy latin-amerikai házaspár a strandon szaratja mexikói pincsijét. A szar vékony és több részből áll, különböző színekben. Egy fiú gumicsővel vizet fúj a saját fülébe. Aztán testvére fülébe.

Az orrom leégett.

Valami készül.

nice (st-laurent-du var mellett): juj, de szép!

utazás: valahonnan valahová apánk tölti. A hölgy tesz, de „dirty”, hanem a késsel vakarjuk le a Különleges Vagdalthús alumínium-hengerének belső falára tapadt különleges vagdalthúst, mert éhesek vagyunk, és messze még a cél.

castelldefells (barcelona mellett): egy bizonyos argentinai magdalena kijelentette, hogy nem szent, viszont házat bérelt barcelónában, 5 hónapos üdülése egyik állomásán, de a vonaton képtelen volt aludni egy ideig éjszaka, mármint addig, míg meg nem bizonyosodott, hogy nem vagyok az a fajta.

Egyébként ki hinné, hogy a pónilovak erősek? Az egyik volt szíves hosszú, poros kilométereken át fuvarozni a gazdával, a gazda gyerekeivel egyetemben. Meg sem izzadt. Vagy a pónilovakon nem feltűnő az izzadság? Mindenesetre jólesett kezét fogni a feketére pörkölődött, vékony és szőrös gazdával, azzal a kiszáradt, érdes tenyérrel, ami néha biztatólag rápaszkolt a póni farára.

Egyébként ki hinné, hogy megállok a tengerparton, és a hullámok egyre beljebb visznek a nedves homokot kimosva. A legkedvesebb házigazda. Nem lehet jógit vagy aszkétát játszani.

Meg kell tudnom, mi van ott bent, a legkékebb vízben. Így rövidnadrágosan elindulok, a szandál hamarosan elbúcsúzik tőlem, szétolvad a cigarettapapír, ezernyi dohány-ikrát lebegtetve, s elhagynak a nadrágok, ingek, adatok és összefüggések mind, s elhagyom a bedöglött gyufákat és érzéseket mind, s elhagyom azt a parton rövidnadrágosan cigarettázó és hunyorgó magyar állampolgárságú fiatal férfit, hogy súlytalanul és szabadon merüljek a legkékebb vízbe.

Persze vigyáznom kell, nehogy kutyaszarba lépjek itt, a parton. Egyébként ki hinné, hogy a kutyaszart megemésztí a homok, a műanyag dobozokat viszont nem, pedig ebből van több.

Egyébként ki hinné, hogy akkor érezzük leginkább a víz

mozgását, ha egy pontot figyelünk. Természetesen pusztán kedvtelésből is nézhetjük a sötét anyagú háromszögekkel tájékozódási ponttá képzett női feneküket.

Egyébként ki hinné, hogy angol lányok nevetnek a fülemben, jöllehet soha nem hallottak a Led Zeppelinről, habár jeles tanulók, valamint lovagolnak at summertime.

Egyébként ki hinné, hogy a németek nagyszerűen érzik magukat, minden rosszízű általánosítás ellenére. Tökéletesen kielégítik egymást, erről meg lehetünk győződve. (Na most egy axióma, ami nem e-re végződik:) szépségüket csak e meggyőződés szárnyalhatja túl.

A spanyoloknak viszont eszük ágában sincs csalni a számlával... Jolanda katolikus, de kártyázni is szeret. Napozás közben lecsúszik a melltartója.

HOGY MIÉRT CSÚSZOTT LE JOLANDA MELLTARTÓJA?

– Hm. Ez a figyelmes melltartó gyengéden útjára bocsátotta a feszes, fehér édességeket, a hozzájuk tartozó összehúzódt, narancsbarna krémdíszekkel egyetemben, kiszolgáltatóván ezen friss süteményeket éhező hímretináimnak, az idegpályák izgatott lökdösődésében, izmok célirányos munkájában, szavak rendezett és hatásos menetoszlopában bízva, azaz fűzőkére, cirókára, marókára, (hogy azt ne mondjam) döngönyre, (sőt) karolásra, (mi több) lábolásra ingerelve.

HOGY MILYEN VISZONYBAN ÁLLT JOLANDA A MELLTARTÓVAL?

– Hát olyan (valószínűleg) megengedő-, legyintő-, kikacsintó-, avagy rábuzdítólagosan(legesen).

A bátor akció megfeneklett együttérző-értetlen elforduláson. Időt adtam nagy mennyiségű homok tenyérrel és ujjakkal történő megművelésével foglalatoskodva a helytelenkedő melltartó helyesbítésére.

Egyébként ki hinné, hogy Jolanda nem ismeri a szocialista tanokat, és mosolygós grimasszal ízelgeti az „ateista” jelzőt. Vállrándítva jön táncolni és csavarogni, vállrándítva fogadja

el a bort és cigarettát. De ha mosolyog, kinapsüt tizenhét éves kávészínűszagú bőre is.

– Tu est... interesante... carácter... – dödörgök neki.

Ki tudja, milyen horgos, illatozó bozótokat, szűrös kis csillagokat, szemtelen bogarakat növeszt a hajában, szájában, hasa alatt ez az interesante.

Egyébként ki hinné, hogy nincs neki amigo muchacho, csak group. Egyébként ki hinné, hogy én még teniszezni sem tudok, csak birkózni szeretek, meg (lassan) úszni és fára, hegyre mászni.

Si, si. Jolanda odébbhúzódik (még focizni se?).

Templomba mennek 7-kor.

barcelona (castelldefells mellett): hány zajtalan és herélt ábrázatú tisztviselőket fogvatartó, légkondicionált, mélybíbor vagy bársonybarna szőnyeges bank sötét üvegében kell néz-nem magam a paseo de gracián, míg egy szűk és meredek utca kemény rockkal és mocsokkal teli kocsmája után üdvözölhetem a Parque Güell félőrült tornyait. Senor Antonio Gaudi érzelmes és szeleburdi mozaik-krokodil-szökőkúttal, csipkés lépcsőkorlát-lavinával és fejfájós oszlopcsarnokkal fogadja a belépőt, aki készséggel mond le egyensúlyérzékéről később, a domboldalba ferdén vájt, viharcsavarta betontörzsekkel kitámasztott kerengőben, hogy aztán rutinosan szédelegjen az art nouveau hírhedt mozaik-mellvédjén, ezen a dagi anyagokat, hamutartókat és kávékészleteket ötvöző matematikai tételen, mely vagy 80 éve hirdeti a jóllakott látogatóknak, hogy két pont között még a leggörbébb görbe is túl rövid út. Aztán becserkészem a kevésbé ismert hagyatékot: a Casa Batllót fotózom, a Casa Batllóra és rám egyaránt rejtélyesen vigyorgó, feltehetőleg japán leányzat közelében, de visszavigyorgás helyett inkább a fehér vasvirágoktól és spiráloktól habzó lépcsőházat bámulom. Elég ostobán.

És elszomorít a sagrada familia, mert ez a lázadás nem ilyen méretekhez készült.

És hidegen hagy a katedrális, a gaudi múzeum, a modern művészet múzeuma (ahol se modern, se művészet nem talál-

ható, viszont mindez 100 pesetáért nem található), de nem hagy annyira hidegen a new yorki latin-amerika-szakos fiú véleménye „az amerikáról”, ahol aszongyák, hogy what you want, és mellbevágnak, ha igaz. Barokk templomot nézünk, és megegyezünk, hogy a barokk nem egy jó. Gótikus templomot nézünk, és megegyezünk, hogy a gótika egy jobb. Good bye.

És hidegen hagy a sánta mária másolata a kikötőben, de nem hagy hidegen a drótkötélpálya, mert Jack Nicholson ezen furikázott a Riporterben: helló, david locke-robertson!

És nem hagyott hidegen Gaudi, a költő. nikolaus pevsner (az a bizonyos) fenemód elfelejtette, hogy a tollak és a viasz MÁSRA VALÓK, mint a lúdtalpbetét és a kispárna (mert ezt írja):

„Ki az, aki szívesen lakna ilyen girbegurba szobákban, ilyen őshüllő hátú tetők alatt... meg olyan balkonokon, amelyeknek a vasrácsa könnyen felnyársalhatná az embert?”

Ismerek néhány öngyilkos-jelöltet.

utazás: valahová a hölgy tesz „dirty”, hanem késsel vakarjuk le a Különleges Vagdalthús alumínium-hengerének belső falára tapadt különleges vagdalthúst, mert éhesek vagyunk, és messze még a cél.

sevilla: a ducados cigaretta erős. A sör hideg. Ha hűtik. Megolvad, ha nem hűtik. A sátorban. A vaj folyik. A legyek szeretik. Egy francia nő pesszimista. Fekete blúzban. A bárban. De csak a társadalommal az. Meg a politikával. (Igen, párizs a fények városa, nagy és ismét csak hatalmas, annyi mindent csinálhatunk itt: egyetemre járhatunk és képeket nézhetünk és kipróbálhatjuk a kábítószereket és az érdekes embereket és a közösségeket, de nem minden olyan szép, mert vannak magányosak, és a fiúm intézetben nőtt fel meg egy idegen családban meg aztán az arabok a munkanélküliek

és a kurvák, ez mind nagy baj, de egyáltalán a politika reménytelen ügy, az emberek meg a pénzzel vannak elfoglalva és a lányokra vigyáznak meg nem őszinték a szexualitásban, de a magánéletben optimista, mert barátai vannak, fiúja van, művészettörténetet tanul, viszont hetente néhány estét egy bárban dolgozik, mint italmérő, lakást bérelnek közösen meg független a szüleitől, pedig azok jómódúak, a papa szinkronrendező, a mama lelkes tanárnő, házaik vannak, mégsem kér pénzt tőlük, pedig utazik és szereti az olasz filmeket, főleg Viscontit, de Bergmant is, a franciákat nem nagyon, pedig nem ítéli el a barátnőjét, aki csak szimpatikus hapsikkal feküdt le pénzért egy időben, de budapest sötét város, volt ott kiskorában az apjával, sötét, párizs a fények városa.)

Meg spanyol lányokkal borozunk. Meghülyülünk. A hőségben. Kifekszenek az utcára. A bank tövében. A márványon fiatal lány. Alszik. A katedrálisban rongyos öreg. Alszik.

De: vannak itt fehér sikátorok. A sikátorokban napfény és virágok. A nyitott kapuk mögött hűvös udvarok. Az udvarokban színes csempék és kutak és virágok. A téren citromfák, citromokkal.

De: van itt egy kék munkaruhás elárusítónő a katedrális melletti utcán, ott a sarkon, az édességboltban. Épp a redőnyöket húzza fel, amikor meglátom. Veszek egy süteményt, csak hogy közelről nézhessem. A fényes, fekete hajban vékony, kedves arc, mozgékony és csillogó szemekkel, bársonyos, mosolygós szájjal.

A köpenyen hátul piszokfoltok.

Tudom, hogy annyit ér ez a leírás, mint az utcán a lócitrom: ha kikerül a meleg testből, elpárolognak a nedvek, fakulnak a színek, hőség repeszti, szél szórja szét, eső mossza a földbe (csatornába). Nem tehetek mást, dühödten ismételvegtem sütemény-papír-souvenírom szövegét, talán újra megkapom azt a pillanatot, talán újrakezdehetem:

MANTECADO FILELLA
SAN JACINTO, 14.
FFN. 334680
sevilla SEVILLA sevilla SEVILLA
FILELLA mantecado FILELLA
san jacinto 14. san jacinto 14.
filella! FILELLA!

Ha legközelebb találkozunk, ezt fogom csinálni:

- megkérdezem a kedvenc süteményét
- rendelek egyet neki
- egyet nekem (magamnak?)
- megkérdezem mikor zár
- visszajövök zárórára
- meghívom egy italra, ja nem, előbb segíték lehúzni a redőnyöket
- aztán csókolózunk
- jó hosszan
- egészen hosszan
- aztán elkísérem
- vagy ő kísér el
- hozzá vagy hozzám
- na és akkor aztán
- elbúcsúzunk
- hogy megint találkozhatunk.

Nem értem, miért nem ezt csináltam. Talán kudarckerülő típus lettem? Nyomasztó kilátások. Jelentéktelen lennék?

sevilla (még egyszer, de másképp): b. ausztráliából jött, tehát szereti a gyümölcsöt. Körtét, sárgadinnyét, almát, narancsot reggelizünk joghurttal és zabpehellyel, mandulával keverve. Aztán paradicsomot, uborkát, sajtot, szardíniát, de ez már toledo, ha nem tévedek. sevillában végigtalpaljuk-isszuk a fesztivált.

Nyitás: egy régi vitorlás hajó ferdén a víz fölé nyúló árbocára kell kigyalogolni a piros zászlócskáért. Elmagyarázom b-nek, hogy hogy miért könnyű ez a látszólag nehéz feladat. Lassan kell menni, mert így nem inog. Csak azért nem próbálom meg, mert nem elég izgalmas (szöveg!).

Déltől estig hűsöl a spanyol temperamentum. 9 körül előke-rülnek a sörök, tortillák és halak. Kiáltásokat párologtatnak. Kék jersey blúzban duzzadó, illatosított öregasszony apró, nedves foltokat vizsgál az úton. A foltok mintegy 30–40 centiméterre helyezkednek el egymástól. A legújabb folt épp most születik egy totyogó öregember cipőjéből. A cipőre a zokniból érkezik a folyadék. A zoknira a lábszárról. A koros hölgy szagatott, merev mozdulatokkal fedezi fel az összefüggést a foltok és a lábszár folytatása között. Szeme nagyob-bodik, szája keskenyedik. Az öreg bepösölős meg nézi a forgalmat, és mosolyog a tömegben, a lampionok alatt. A tör-ténet meghosszabbításában pavilon áll, sörrel megrakva. A falon 3 db tusrajz. marx, engels, lenin. A kp pavilonja. A fej és a test azonos méretű. engels vidám parkőr. marx szigorú kertitörpe. lenin elszánt bányász. A pult mellett, oldalt, a beavatottaknak, derékmagasságban trockij mellképe, teljes élethűséggel. Középen tábla, nyíllal és „rendőrség” felirattal. Az éjszaka hosszú és meleg, a part mentén sör és halszagban sodródik a tömeg. 8–10 éves kislányok táncolnak fertőtlení-tett népviseletben, gitárkísérettel; lebiggyesztk szájukat, mint telt nővéreik.

Jeget veszünk szájunkba, körbetoljuk a nyelvünkkel, aztán visszaköpjük a pohárba. Aztán édeskés magvakat ropogta-tunk, a hídról a folyóba köpjük, mert hasonlít az iménti tűzijáték szétfröcskölő rakétáira. Aztán kókuszt rágunk és

sört iszunk. És sört iszunk. Aztán nincs kedvem csókolózni. Aztán hajnalban szeretkezünk. b. könnyedén dobál a csípőjével, tehetetlenül kapaszkodom.

Vagy: belépővel belépünk az uszodába. Az uszoda drága. A víz lemossa az izzadságot. A medence rövid. Faltól-falig úszom a víz alatt. Szükségem van a hideg vízre azért is, mert erős izgalmat érzek. Lefekszem napozni b. mellé a fűre, de hamarosan hasra kell fordulnom. Két férfi mutatós karategyakorlatokat végez a medence szélén. Azt hiszem, belevágom őket a vízbe. Azt hiszem, sikerülne, ha nekik nem sikerülne megakadályozni, hogy nekem sikerüljön megtenni. Azt hiszem, sikerülne.

Később a forró sátorban megkérdezem, hogy is mondják azt, hogy szerelmeskedni. De hiszen úgy mondják, ahogy mondtad.

Aztán szakadt az izzadság. Az orromról a szemére, a szájamról az orrára, a mellemről a mellére, a lábfejéről a tócsába. Felültünk és csorgattuk a vizet.

Vagy: az utolsó estén keveset eszünk, mert előző estén sokat ettünk, és megfeküdte a gyomrunkat. Éjszaka felébredtünk, és elmondtuk az álmainkat. Egy hajóról beszélt, meztelen emberekről, égő kéményekről és deszkákról. Egy csecsemőről beszéltem, akit pirosra sütöttek nyárson, majd megették. Hosszan szeretkeztünk, lassú ritmusban. b. nevetett. Majd azt mondta:

– It's nice. Very nice.

Az utolsó estén keveset ettünk, mert előző este sokat ettünk, és megfeküdte a gyomrunkat. Először röviden szeretkeztünk. Éhes voltam. b. vigyázott a köcsön-hálósákjára. Csiklandozott a hónaljamon és a hasamon. Elgyengülve feküdtem. A szeretkezés angol neveiről kérdezősködtem.

Másodszorra hosszan szeretkeztünk, lassú ritmusban. b. nevetett. Majd hangosabban nevetett, és azt mondta:

– It's nice. Very nice.

Aztán a munkájáról beszélünk, a rajzolásról, a fantázia és a pontosság szerepéről, az élet stílusairól, az unalomról és a

lehetőségekről. Két óra alvás után felébredtünk. b. újra simogatott. Majd megérkezett a reggel és a hideg víz, a szappannal, törölközővel.

utazás...: sevilla–jerez–arcos útvonalon. Stoppolunk. A város szélén megtekintünk egy működő szökőkutat, vízben úszó, egykor fehér, most sárga és zöld nadrággal. Öreg bakancs-citroenből gyerekes kíváncsisággal és zavarral fordul felénk egy férfi és egy nő. Mi is nézzük őket, egymásra találunk, de nem állhatnak meg azonnal, mert a belső sávon hajtanak. Lehúzódnak a szélre. Megállnak? Nem bízunk eléggé a pillanatban. Kis idő múlva tolat a kocsis. Hát persze. Odaszaladunk, beülünk, és all right jerezig. A citroenben nincs kárpit, az üveget tartani kell, ha levegőt akarunk. Megkérnek, üljek beljebb, mert jobbra lejt a kocsis, mióta beültem. b-vel nevetünk, megcsapkodom csupasz combját. Szerényen marasztalja a kezem. Ezután mindig így utazunk. A férfi villanyszerelő, a nő nem dolgozik, történelmet tanul. Szüleikhez mennek vidékre, az ünnepekre. Gyerekük nincs. Úgy gondolják, nehéz dolgunk lesz visszafelé, a stop ilyenkor impossible, főleg egy nap alatt. Dicsérem a spanyol borokat és lányokat, a tengert és a hegyeket. Az ország részeinek különbözőségéről beszélnek, szegénységről, kedvességről, iparról és demokráciáról. A nő a félénkségig szerény, de gyermekmosolya tükröződik a férfi fehér fogú nevetésében. jerezben elfogadjuk a férfi meghívását. A harmadik sört én fizetem. Megkérdezik, mekkora sört kérünk. Nagyot, mondom. Akkorát, mint te vagy – somolyog a férfi, mert alacsonyabb két fejjel. Törékenyek és jókedvűek, mint egy pohár tiszta, hűvös víz. Talán a sok hús nem tesz jót a kedélynek. A feleség három napig sírt, amikor meghalt franco. Csodálkozunk. b. csodálkozik:

– He was a dictator, didn't he?

A férfi sűrűn kacsintva kifejti, hogy felesége szerint franco olyan intelligens volt, mint einstein. A nő elpirulva lökődik a férfit. Nem is három napig sírt, csak egy napig. Nem is olyan

intelligens franco, mint einstein, de intelligens. A férj jobban szereti a demokráciát, mint francót, de most meg gazdasági bajok vannak. A férj nem szereti az amerikaiakat, mert az amerikaiak halottak. Örülünk, hogy minket nem tartanak halottaknak, mert sokat adunk a véleményükre. Nevetnek. Nem, ti nem vagytok halottak. Csak azt értik meg nehezen, hogy nem egy helyről jöttünk, mégis együtt utazunk, hogy én talán ott lakom, de itt születtem, vagy ő így, esetleg úgy, vagy hogyan.

Halikrát eszünk savanyúsággal, elbúcsúzunk.

A gyerekes száj és a borostás arc továbbutazik az összekötött citroen fakó ülésein, kárpit nélkül.

Elmeszesedett falak közt megtaláljuk a 12. századi templomot és kinevetjük egy elszenesedett félszent selyemmel bevont csontjait, hogy öt perc múlva már fényképeztessük magunkat egy parkolási díj-beszedővel.

Visszafelé átkozódunk, imádkozunk, bohóckodunk és szomjazunk az út mellett, hogy felvegyenek. Az utolsó vonatot még elérjük.

utazás: ...egyszerű kívánság: a poggyászmegőrzőben csomagot elhelyezni. Egyszerű, de nem itt. sevilában felvilágosítanak, hogy most éppen zárva van, de ötkor kinyit. Ötkor csak elküldenek, nem magyarázkodnak. madridban rendőr adja értésünkre: nyitva van ugyan, de nem használhatjuk a rendőrség engedélye nélkül, ő pedig nem engedélyezheti. Órák múlva egy földalatti parkolóban beadhatjuk a csomagokat kétszeres díjszabással, szitkozódó férfit hallgatva. Hosszú hajú kanadai fiú leplezi le a szégyenlős spanyolokat: they are afraid of the bombs. A szitkozódó férfi csupán, a veszélyességi pótlékot követelte, mert honnan tudta volna, hogy a magyarok nem szoktak bombázni.

toledo: ismerőseim gyakran megfeddnek, mert nem ismerem fel őket az utcán, magam elé bámulok. toledóban 1000 pesétát jövedelmez az úttest-hordalék-vizsgálat.

A zöldes bankót egykedvűen zsebrevágom, b. megütődve néz, elmosolyodom. Nem érti, ami természetes: most megszabadultam a pénz gondjától, nem nyomaszt, hogy nincsenek ezresek a zsebemben, nam akarok bőrdzsekit venni, sem porcelán ajándéktárgyat, sem lemezeket, magnót, autót, stb.: csak jólesne egy meleg ebéd, amint azt említettem is, tehát nem ért váratlanul a kétszemélyes ebéd költségeit bőségesen fedező összeg.

Szólóval befuttatott, farácsos kerthelyiségben ebédeltünk. Saláta, csirke, görögdinnye a sorrend, előtte, közben és utána vörösbor. Kávészunk, sörözünk. Lerohanunk a folyópartra, ahol én virágot szedek, fára mászom, és fotózom a hidat, b. pedig rajzolja a régi város régi köveit, amelyekhez úgy illeszkednek az új házak új kövei, mintha a régi mesterek terveznének és dolgoznának az új fejekben és kezekben.

madrid (toledo mellett): „Diego Rodriguez de Silva y Velázquez (sevilla, 1599 – madrid, 1660): a klasszikus spanyol festészet fő alakja” megfestette a klasszikus spanyol festészet, sőt a klasszikus festészet, sőt a festészet (nekem) legigazibb Krisztusát. „Krisztus a kereszten, madrid, prado”: fekete éjben, sárga kereszt, keményfából, puha és fáradt kamaszfiúval.

(Az illetékesekre való tekintettel föltüntették baloldalt J. K. fiatalkorú adatait, rejtjelezve: Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum.) J. K. fiatalkorú nem tud a szemünkbe nézni, feje lelóg, ameddig nyakizmai engedik. Ápolatlan, hosszú haja kibomlik furcsa fejrevalója alól a jobboldalon. Teste nőies, hajlékony és elhasznált, katonai szolgálatra alkalmatlan. Jelleme: ingadozó, megbízhatatlan, talán nem is olyan szelíd. Képtelen beilleszkedni az iskola, a család közösségeibe, tiszteletlen kérdéseivel, fantazmagóriáival állandósítaná a nyugtalanságot, ha el nem szigetelődött volna már az első moralista gesztus után.

utazás: a késsel vakarjuk le a Különleges Vagdalthús alumí-
nium-hengerének belső falára tapadt különleges vagdalthúst,
mert éhesek vagyunk, és messze még a cél.